

Bogatin ga resno pogleda, potem odprè omaro in vzame iz nje suktnjo rekoč: „Takrat sem imel dve suktnji, in sami pripoznate, da je bil lep dar, ko sem bil jedno vam dal. Tudi zdaj vam nečem manjšega darú dati. Vzemite óno drugo suktnjo; jaz sem v njej obogatel, znabiti da obogatíte tudi vi.“

Vsled tega zasmehovanja se je prosják užalil, odšel je in zunaj vasi se je vzdignil v nebesa. Z žalostnim licem stopi pred obličje božje.

„Zakaj si tako žalosten?“ vpraša ga Bog. — „Žalosten sem, ker sem grešil zoper tvojo pravičnost in modrost. Bil sem zopet v ónej vasi, kder so me lani siromaka tako prijazno in usmiljeno sprejemali. A zdaj, ko so obogateli, vsi so se spremenili. Prej so imeli za ubožce tolažbo in usmiljeno srce, a zdaj imajo trdosrčnost in posméh. Hudo sem se motil nad temi ljudmi, in to je, kar me žalostí.“

Bog odgovori angelu: „Moj sin, jaz sem ustvaril človeško srce in ga tudi dobro poznam. Človeško srce je kakor maslna, ki samo takrat olje daje, kadar se stiskava; takó se tudi iz človeškega srcá samo takrat cedí olje usmiljenja, kadar ga ubožtvo, žalost in nadloge stiskajo. Ubožni ljudje imajo usmiljeno srcé.“

J. S—a.

Hvaležnost in nehvaležnost otrok.

Dostikrat se pripetí, da delajo otroci s svojimi roditelji ravno tako, kakor so nekdam ti ravnali s svojimi roditelji. Drugače tudi ne more biti; kajti otroci se učijo od roditeljev, in kakor nje vidijo in slišijo, takó tudi sami delajo. Tako se naravno izpolnjuje besede, da blagoslov in prokletstvo roditeljev pride na njihove otroke.

Meni ste o tem znani dve povestici, katerih prva naj služi slovenskim otrokom v posnémo, a druga jih naj odvráča od grde nehvaležnosti do roditeljev.

I. Mogočen kralj se je sprehajal po rodovitem polji ter je prišel do veselega kmeta, ki je na njivi delal. Kralj se začne ž njim pogovarjati in tako izvé, da njiva ni kmetova svojina, nego da je on za delo le najet ter dobiva po 20 krajcarjev na dan od svojega dela. Kralj, ki je za svoja vladarska opravila mnogo več zaslužil in tudi lahko mnogo več potrošil, ni mogel razumeti, kako da je mogoče z dvajsetimi krajcarji na dan izhajati in vrhu tega še dobre volje biti. Ali kmetič mu odgovori: „Ako bi jaz ves svoj zaslužek sam porabil, bilo bi za mene slabo; jaz moram izhajati s tretjino od tega, kar zaslužim, ker z drugo tretjino moram poplačevati svoj dolg a tretjo dajem na pósodo.“ To je bila kralju nova uganka. A kmet mu jo takój razloží, rekoč: „Jaz moram s svojim zaslužkom rediti svoje stare roditelje, ki ne morejo več delati in svoje male otroke, ki tudi še niso zmožni nobenega dela; roditeljem poplačujem s tem ljubezen, katero mi so v otroških letih skazovali, a otrokom skazujem zdaj jaz ljubezen, da tudi oni mene v starih dnevih ne bodo zapustili.“

Ali ni ubogi kmetič lepó povedal, a še lepše mislil in storil?

Kralj je poštenega kmeta pohvalil in bogato obdaroval, in blagoslov, katerega mu so njegovi umirajoči roditelji dali, kazal se je v ljubezni in hvaležnosti njegovih otrok do njega. —

II. Vse drugače se je godilo družemu očetu, ki je bil star in bolšhen in zato že svojemu sinu na poti. Ta sin je s starim očetom grdo ravnal in zato si je oče želel, da bi ga spravili v bólnico, ker ondu vsaj surovega oponašanja ne bode slišal. Sinu je bilo to po volji in predno je solnce zašlo, bila je starčkova želja izpolnena. Toda v bólnici oče tudi ni vsega tako našel, kakor si je želel. Čez nekoliko časa poprosi sina, naj mu še zadnjo dobroto skaže ter mu dve rjuhi pošlje, da mu ne bode treba na golej slami ležati.

Sin poišče dve najslabejši rjuhi, ki jih je imel pri hiši ter reče svojemu sinčku, naj ju nese v bólnico k dedu. A sinček koj pri vratih jedno rjuho skrrije in dedu samo jedno odnese. Oče to vidéč, vprašajo sina, zakaj je to storil. A hudobni sinček jim odkritosrčno odgovori: „Zato, da mi ne bode treba vam boljših rjuh dajati, kakar odnesó vas v bólnico.“

Kaj nas uči ta povest? Ali ne taisto, kar nas uči četrta zapoved božja, ki pravi: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in se ti bo dobro godilo na zemlji!“

J. S—a.

Rudeče klasovje.

Zapustil je oče svojima dvema sinovoma lepo zemljišče, ki je rodilo zlato pšenico. Umirajoč jima je še dejal: „Razdelita posestvo na dvoje; vsak naj na svojem déleži z Bogom seje in žanje; živita várično in složno, a pripravljeni na vsak dogodek, podpirajta se drug drugemu.“

Brata sta si razdelila posestvo ter uživala mir v svojih hišah in spoštovanje pri ljudéh. Ali starejšemu je bilo malo mar za zlato pšenico, katero je z svojega polja žél, in malo se je brigal za čredo, katera se je poleg bratove na jednom pašniku pasla. Beli kruh mu ni prijäl; osoren mu je bil bratov glas; žalostno je sproval dneve in noči brez spanja.

Solnce se je nžé skrilo za goré, ko je molčé z urnimi koraki šel na polje. Tu ugleda na meji zatakneno bratovo sabljo, ki jo je nosil v novo posejano žito. V tem hipu pa mu zašepetá zli duh na uhó: „Kako lahko žanješ žito, katero tvoj brat seje!“

Noč se je približala; izdril je hudobni brat sabljo iz nožnic in jo zasadil v prsi k njemu idočega brata. Kri je izbruhnila v gorkem potoku na zemljo; potihnilo je kratko ječanje in noč je pokrila hudodelstvo. Ali hudobni brat je hotel, da bi njegovo zlo dejanje tudi zemlja na večno pokrila, zatorej je zakopal bratovo truplo globoko v posejano polje in ga podoral, da bi nobenega sledú ne bilo. To storivši otide domóv zlobni dedič bratovega posestva.

Konji so se sami povrnili domóv; po noči in po dnevi je iskal hlapec gospodarja, a morilec mu je bil povsod žalosten za petama.

Morilec je bil dedič bratove svojine samo za nekaj časa, dokler ni bila smrt bratova za gotovo izkazana. Ali beli kruh mu tudi zdaj ni dišäl boljše, njegove noči tudi zdaj niso bile mirnejše, niti noč niti zemlja ni mogla pred njim skriti njegovega hudodelstva.

Lepo so ozelenele njive in sosedje so si užé čestitali na bogatih pridelkih. Ali on je vedno ostal žalosten, kakor obsojenec; kajti videl je, da na